

διανοιγῇ καὶ ἀποκαλύψῃ πάντας τοὺς ὁποίους διαλαμβάνει θαυμασίους θησαυροὺς, ἕως οὗ ὁ παρὰ Θεοῦ «ὠρισμένος καιρὸς» ἐπέστη. Διότι καθ' ὅλον τὸν παρόντα αἰῶνα τῆς χάριτος τοῦ Εὐαγγελίου ὁ Κύριος ἐξέχεε τὸ Πνεῦμα αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς δούλους καὶ ἐπὶ τὰς δούλας αὐτοῦ καὶ μόνον μακαρία δὲ καὶ εὐλογητὴ ὑπῆρξεν ἡ πεῖρα πάντων ὅσοι ἔλαβον αὐτὸ — πάντων ὅσοι κατεδύθησαν, ἐβαπτίσθησαν εἰς τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐγένοντο μέτοχοι τοῦ Χρίσματος αὐτοῦ, ὡς υἱοὶ περὶ τοῦ χαρακτηριστικοῦ δὲ καὶ γνωρίσματος τούτου ἦτο ὁ, τι ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ἀνέφερεν εἰς τὴν ὁμιλίαν του κατὰ τὴν Πεντηκοστήν. Ὁμιλῶν ἀνέφερεν ἀμφοτέρωθεν τὰ μέρη τῆς προφητείας, ἀλλ' ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος δὲν ἐξήγησεν οὐδὲ ἐπέχυσε φῶς ἐπὶ τοῦ πρώτου μέρους, διότι ὁ πρὸς κατανόησιν αὐτοῦ χρόνος δὲν εἶχεν ἔλθει εἰσέτι. Τούτου ἕνεκα, ἀντὶ νὰ ἐξυγῇ τὴν διαφορὰν μεταξὺ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐπὶ τοὺς δούλους καὶ τὰς δούλας κατὰ τὸν Εὐαγγελικὸν αἰῶνα («ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις»), καὶ τοῦ ἁγίου. Πνεύματος ἐπὶ πᾶσαν σάρκα «μετὰ ταῦτα», εἰς τὸν ἐπόμενον, τὸν μέλλοντα αἰῶνα, λέγει ἀπλῶς, ἀναφέρων περὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐφ' ἑαυτοῦ καὶ τῶν λοιπῶν πιστῶν, ὅτι, «Τοῦτο ἐστὶ τὸ εἰρημένον διὰ τοῦ Προφήτου Ἰωήλ», — μέρος τούτου, ἡ ἀρχὴ μόνον τοῦ εἰρημένου, τοῦ προφητευθέντος. Τὸ ὅλον δὲν θὰ συμπληρωθῇ, εἰμὴ διὰ τὴν λάβην χώραν ἢ ἐκχυσίς τοῦ Πνεύματος ἐπὶ πᾶσαν σάρκα, τὸ ὁποῖον ἀκόμῃ δὲν ἐξεπληρώθη. Ἐπὶ πλέον ὁ Προφήτης ἀναφέρει καὶ ἄλλα εἰσέτι γεγονότα τὰ ὁποῖα δὲν ἐξεπληρώθησαν εἰσέτι. Ἀναφέρει, ἐπὶ παραδείγματι, τὸν σκοτισμὸν τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, καὶ τὴν ἔλευσιν τῆς μεγάλης καὶ ἐπιφανοῦς ἡμέρας τοῦ Κυρίου, περὶ γεγονότων τὰ ὁποῖα εἶναι εἴδη ἐγγύς, περὶ τῆς μεγάλης δηλ. ἡμέρας τῆς ὀργῆς, ἧτις μεσολαβεῖ καὶ διαχωρίζει μεταξὺ τῆς ἐκχύσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας, «ἐπὶ τοὺς δούλους καὶ τὰς δούλας» ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις, καὶ «ἐπὶ πᾶσαν σάρκα», μετὰ ταῦτα.

Ὡς εἶδομεν δὲ ἐν τοῖς προηγουμένοις, οὐδεμίᾳ διαφορᾷ θέλει εἶσθαι μεταξὺ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, ὡς τοῦτο μέλλει νὰ

ἔλθῃ ἐπὶ τοῦ κόσμου εἰς τὸν μέλλοντα αἰῶνα, καὶ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ ὡς τοῦτο προογίνεται ἤδη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα, διότι εἶναι τὸ ἴδιον Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, τὸ Πνεῦμα τῆς δικαιοσύνης, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀγιοτήτος, τὸ Πνεῦμα τοῦ ἀγιασμοῦ, τὸ Πνεῦμα τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἁρμονίας, τὸ Πνεῦμα ἧς ἡ ἐπιρροὴ τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς θέλει ἐξασκήσῃ ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀγαθότητος καὶ ἀληθείας. Οὐχ' ἦτιον ὁμως, δὲν θὰ σημαίνει τότε ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ πᾶν ὅ,τι τοῦτο σημαίνει ἤδη. Τὸ νὰ λάβῃ τις ἤδη τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, καὶ ζήσῃ ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς αὐτό, σημαίνει κατ' ἀνάγκην ἀγῶνα καὶ πάλην κατὰ τοῦ πνεύματος τοῦ κόσμου, τὸ ὁποῖον ἀφθονεῖ ἀνὰ πᾶσαν διεύθυνσιν. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον συμβαίνει ὥστε, ἐκεῖνοι οἵτινες λαμβάνουσιν ἤδη τὸ ἅγιον Πνεῦμα, καὶ περιπατοῦσιν ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς αὐτό, διδάσκονται ὅτι δέον νὰ προσμένωσιν ὅτι θὰ διωχθῶσι καὶ θὰ καταπολεμηθῶσι παρα πάντων ὅσοι δὲν ἔχουσι τὸ Πνεῦμα — παρὰ τῆς μεγάλης πλειονότητος.

Τὸ νὰ λάβῃ τις ὁμως τὸ ἅγιον Πνεῦμα εἰς τὸ μέλλον δὲν θὰ συνεπάγεται διωγμὸν, διότι ἡ τάξις, ἡ διευθέτησις τῶν πραγμάτων, ἡ κυβέρνησις τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, θέλει εἶσθαι λίαν διάφορος τῆς παρούσης. Ἐνῶ δὲ ὁ ἄρχων τοῦ παρόντος αἰῶνος εἶναι ὁ Σατανᾶς, ὁ ἄρχων τοῦ ἐπερχομένου αἰῶνος θέλει εἶσθαι ὁ Χριστός καὶ ἐνῶ ἡ πλειονότης τοῦ ἀνθρωπίνου γένους διατελεῖ ἤδη ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ Σατανᾶ, ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως, ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ αὐτῶν, κατὰ τὸν μέλλοντα αἰῶνα ὁλόκληρος ὁ κόσμος θέλει εἶσθαι ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς δικαίας αὐτοῦ κυβερνήσεως. Ἡ δὲ ἀλήθεια τότε θέλει καὶ τασιῇ κοινῇ καὶ δωρεὰν πρὸς πάντας, ἀπὸ τοῦ μικροτέρου μέχρι τοῦ μεγαλειτέρου αὐτῶν. Καὶ ἀφοῦ ὁ νόμος τοῦ μέλλοντος αἰῶνος θέλει εἶσθαι ὁ νόμος τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀληθείας καὶ ἀγαθότητος, καὶ θέλει ἄρχῃ καὶ κυβερνᾷ, ὡς ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, οἱ προσερχόμενοι ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὴν κυβέρνησιν ἐκείνην καὶ τὸν νόμον αὐτῆς, καὶ οἵτινες ἔχουσι τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, δὲν θὰ ὑφίστανται διωγμὸν ὡς ἀποτέλεσμα τούτου, ἀλλὰ, τὸναντίον, θὰ ἀπολαύωσιν εὐνοίαν

καὶ εὐλογίας, καὶ θὰ προοδεύωσιν ἀναλόγως τῆς παρ' αὐτῶν λήψεως τοῦ Πνεύματος ἐκείνου τῆς ἀγιωσύνης.

Τὸ νὰ εἶναι τις κάτοχος τοῦ ἁγίου Πνεύματος, κατὰ τὸν Χιλιετῆ αἰῶνα, δὲν θὰ συνεπάγεται καθὼς εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα **γέννησιν** ἐκ τοῦ Πνεύματος εἰς πνευματικὴν φύσιν, οὐδὲ θὰ συνεπάγεται συγκληρονομίαν μετὰ τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν Βασιλείαν. Ἡ ἐπαγγελία αὕτη ἀνήκει μόνον εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα τῆς χάριτος τοῦ Εὐαγγελίου, εἰς τὴν τάξιν τῶν δούλων καὶ δούλῳ, οἵτινες λαμβάνουσι τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον καὶ διεπονται ἢ ἄγονται ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα, ὅποτε, συνεπεία τῆς ἐν τῷ παρόντι ἐπικρατήσεως τοῦ κακοῦ, εἰσὶν ἠναγκασμένοι νὰ **υποφέρωσι** καὶ **πάσχωσι** **χαριν τῆς δικαοσύνης**, καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων, ὡς ἐκ τούτου, «τὸ τῆς **δόξης** καὶ τοῦ Θεοῦ Πνεῦμα ἀναπαύ - ται». — Α. Πέτρ. δ'. 14.

Ἀλλὰ τὸ νὰ εἶναι τις κάτοχος τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου κατὰ τὸν Χιλιετῆ αἰῶνα θὰ σημαίνει ἀπλῶς ὅτι ὁ λαμβάνων τὸ Πνεῦμα ἔχει εἰσέλθει εἰς ἁρμονίαν μετὰ τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Μεσίτου, καὶ διατελεῖ, συνεπεία τούτου, ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὸν Θεὸν, καὶ εἶναι ἄξιος τῶν εὐλογιῶν τὰς ὁποίας ὁ Θεὸς ἐπρομήθευσε διὰ τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐν γένει, καὶ αἱ ὁποῖαι εὐλογίαι δὲν θὰ εἶναι **μεταβολὴ τῆς ἀνθρωπίνης** αὐτῶν φύσεως εἰς θεϊαν τοιαύτην, ἀλλὰ ἀποκατάσεις αὐτῶν εἰς πάντα ὅσα ἀπωλέσθησαν διὰ τῆς ἀποτυχίας τοῦ πρωτοῦ Ἀδάμ (Πράξ. γ'. 19—21) Ἡ παρὰ τῶν τοιούτων ἀπόκτησις ἁγίου Πνεύματος θέλει εἶσθαι ἀποδείξεις ὅτι τὸ ἔργον τῆς ἀναγεννήσεως ὑπὸ τοῦ δευτέρου Ἀδάμ πρὸς τελειοποίησιν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, τῆς ὑπὲρ αὐτῶν «ἀγορασθείσης» διὰ τῆς μεγάλης ὑπὲρ ἁμαρτίας προσφορᾶς, ἔχει ἀρχίσει ἤδη ἐν αὐτοῖς, καὶ ὅτι, ἐὰν ἐξακολουθήσωσιν ἐμμένοντες ἐν αὐτῷ, τοῦτο θέλει φέρει εἰς αὐτοὺς, τέλος, τελειότητα ἀποκαταστάσεως εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ὁμοιότητα τοῦ Θεοῦ Πατρός.

Δέον νὰ ἔχωμεν ὑπὸ ὄψιν ὅτι αἱ εὐλογίαι τὰς ὁποίας ὁ Χριστὸς θέλει δώσει εἰς τὸν κόσμον κατὰ τὸν Χιλιετῆ αἰῶνα, ὡς ἀναγεννητῆς τοῦ κόσμου, εἰσὶν αἱ εὐλογίαι τὰς ὁποίας ἡγόρο -

σεν ὑπὲρ αὐτῶν διὰ τῆς θυσίας ἑαυτοῦ. Καὶ ὡς ἔδωκεν ἑαυτὸν, ὡς «ὁ ἄνθρωπος Χριστὸς Ἰησοῦς», ἀντίτιμον διὰ τὸν ἄνθρωπον Ἀδὰμ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπῆλθεν ἡ καταδίκη, οὕτως ἐπίσης εἶναι ἡ ἀνθρωπότης, τὰ δίκαια, τὰ προνόμια, ἡ ζωὴ καὶ βασιλεία τοῦ Ἀδὰμ, ἅτινα ἐξηγοράσθησαν διὰ τῆς μέγας ὑπὲρ ἁμαρτιῶν θυσίας καὶ τὰ ἐξαγορασθέντα πράγματα ταῦτα εἶναι ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα μέλλουσι ν' ἀποδοθῶσιν πάλιν εἰς τὸν ἀναγεννηθησόμενον κόσμον, μέσῳ τοῦ ἀναγεννητοῦ αὐτῶν ἢ πατρὸς, τοῦ Χριστοῦ. Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν, τοῦ δευτέρου Ἀδὰμ. — Ἐφεσ. α'. 14, Πράξ. γ'. 19, — 23

Τὸ γεγονός ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς δὲν ἦτο ὁ δεύτερος Ἀδὰμ καθ' ὃν χρόνον ἦν ἐν τῇ σαρκί, ἀλλ' εἶναι ὁ δεύτερος Ἀδὰμ ὡς πνεῦμα, ὡς πνευματικὴ ὑπόστασις (μετὰ τὴν ἀναστασιν του), δὲν συνεπάγεται ἀναγκαίως ὅτι, ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς ὁ δεύτερος Πατὴρ τοῦ γένους, ἤθελε δώσει εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος πνευματικὴν ζωὴν καὶ φύσιν, ἡ πνευματικὴν ὑπαρξιν κατὰ τὴν παλιγγενεσίαν αὐτοῦ. Τὸναντίον, δεόν νὰ ἐνθυμώμεθα, ὅτι ἡ διὰ τῆς λέξεως «πατὴρ» μεταδιδομένη ἰδέα εἶναι ἀπλῶς ἡ τοῦ «δοτῆρος τῆς ζωῆς», ἀνεξαρτήτως τοῦ ζητήματος τῆς φύσεως. Τοιοῦτοτρόπως κατὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ πρώτου Ἀδὰμ οὗτος ὀνομάζεται υἱὸς τοῦ Θεοῦ, διότι ἐδημιουργήθη κατὰ τὴν ἡθικὴν εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ, καὶ διότι ἐδημιουργήθη μέτοχος θείας φύσεως, διότι γνωρίζομεν ὅτι ἦτο ἐκ τῆς γῆς, χοϊκός, ἐν ᾧ ὁ Θεὸς εἶναι πνεῦμα. Αἱ ἀρχαὶ αἱ διασαφίζουσαι τὴν δύναμιν ταύτην, διὰ τῆς ὁποίας ὁ Θεὸς, ὡς δοτὴρ τῆς ζωῆς, ἐγένετο ὁ Πατὴρ πάσης κτίσεως διὰ τοῦ ἐνεργοῦ αὐτοῦ ὄργάνου, τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἐκτίθενται μᾶλλον λεπτομερῶς εἰς ἓν ἐκ τῶν προηγουμένων κεφαλαίων ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ Ἀμίαντος» ἐνταῦθα ἐφιστῶμεν ἀπλῶς τὴν προσοχὴν τοῦ ἀναγνώστου ὅπως προφυλάξωμεν τοῦτον ἀπὸ παρανοήσεων. Ὁ ἀρχικὸς σκοπὸς τοῦ Θεοῦ ἐν σχέσει πρὸς τὴν δημιουργίαν τοῦ κόσμου, καὶ ἐνταυτῷ τοῦ ἀνθρώπου ὡς κατοίκου καὶ κυριάρχου τοῦ κόσμου, καὶ τῶν κατωτέρων ζώων ὡς ὑπηκόων αὐτοῦ, δὲν μετεβλήθη ἐξ αἰτίας τῆς ἐπιτραπείας παρακοῆς καὶ πτώσεως τοῦ ἀνθρώπου: τὸ ἀρχικὸν αὐτοῦ σχέδιον παραμένει τὸ αὐτὸ

ὡς ἐν ἀρχῇ. Ἀφοῦ τὸ ὑπὸ τοῦ Ἐχθροῦ ἐπιχειρηθὲν κακὸν θὰ ἔχη ἐντελῶς ἐξαλειφθῇ, τὸ θεῖον σχέδιον θὰ ἐκπληρωθῇ αελείως διὰ τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἀρχικῶς προωρίσθη καὶ διεγράφη. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος, ἥτις, ὡς προείδομεν, μέλλει νὰ ἀνυψωθῇ καὶ δοξασθῇ ὡς Νύμφη καὶ συγκληρονόμος τοῦ Χριστοῦ, ἀποτελεῖ ἐξαίρεσιν εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ κόσμου: αὕτη καλεῖται ἐκ τοῦ κόσμου καὶ ἐκλέγεται πρὸς εἰδικόν τινα σκοπόν, δοκιμάζεται, παρασκευάζεται καὶ καθίσταται κατάλληλος διὰ τὴν ἀνύψωσιν καὶ συγκληρονομίαν αὐτῆς ἀπὸ ἀνθρωπίνου φύσεως εἰς φύσιν ὑπερίεραν τῆς ἀγγελικῆς τοιαύτης, «ὑπεράνω ἀγγέλων, ἀρχῶν καὶ δυνάμεων» — εἰς κοινωνοὺς τῆς θείας φύσεως.

Ἀλλ' ἐνῷ ἀφ' ἐνὸς δὲν εἶναι πρέπον νὰ προσευχώμεθα διὰ μὴ ὑποσχεθέντα ἡμῖν νέα βαπτίσματα τοῦ ἁγίου Πνεύματος, διδασκόμεθα ὁμῶς ἀφ' ἑτέρου λίαν θεικῶς νὰ ἐκζητῶμεν καὶ προσευχώμεθα διὰ τὸ Πνεῦμα ὡς τὴν ἱκανοποιητικὴν ἡμῶν μερίδα.

ΠΡΟΣΕΥΧΕΣΘΑΙ ΔΙΑ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ.

«Εἰ οὖν ἡμεῖς πονηροὶ ὑπάρχοντες οἴδατε δόματα ἀγαθὰ διδόναι τοῖς τέκνοις ἡμῶν, πόσω μᾶλλον ὁ Πατὴρ ὁ ἐξ οὐρανοῦ δώσει Πνεῦμα ἅγιον τοῖς αἰτοῦσιν αὐτὸν» — Λουκ. ια . 13.

Καίτοι τὰ «πάντα εἶναι διὰ τοῦ Υἱοῦ», ἐνιούτοις οὗτος, ἐνταῦθα ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, ἀποδίδει τὴν δόξαν καὶ τιμὴν εἰς τὸν Πατέρα, ὡς τὴν πηγὴν τῆς εὐλογίας καὶ μακαριότητος. Ὁλόκληρον τὸ ἔργον τῆς ἀπολυτρώσεως καὶ διαλλαγῆς εἶναι ἔργον τοῦ Πατρὸς — διὰ τοῦ Υἱοῦ. Ὁ δὲ Κύριος ἡμῶν διακηρύττει ὅτι εἶναι θέλημα καὶ εὐδοκία τοῦ οὐρανίου ἡμῶν Πατρὸς ἵνα ἡμεῖς ἔχωμεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκ τοῦ Πνεύματος τῆς ἀγιότητος Αὐτοῦ. Ἐντέλλεται δ' ἡμῖν νὰ ζητῶμεν καὶ παρακαλῶμεν δι' αὐτὸ ὡς τὴν μεγίστην καὶ ὑψίστην τῶν εὐλογιῶν. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰ γήϊνα ἀγαθὰ, ὁ ἀγαπητὸς ἡμῶν Λυτρωτὴς λέγει ἡμῖν ὅτι ὁ Οὐράνιος ἡμῶν Πατὴρ γνωρίζει τίνων ἡμεῖς ἔχομεν ἀνάγκην, ὅτι Αὐτὸς γνωρίζει καλλίον ἡμῶν ὅποια γήϊνα ἀγαθὰ εἶναι συντελεστικὰ πρὸς

εὐημερίαν ἡμῶν, καὶ ποῖα ἐπιβλαβῇ καὶ ἐπιζήμια εἰς ἡμᾶς—
Δὲν ὀφείλομεν λοιπὸν νὰ σκεπτόμεθα καὶ προσευχώμεθα
περὶ γηίνων ἀγαθῶν καὶ εὐλογιῶν, ὡς πράττουσιν οἱ ἐθνικοὶ
καὶ οἱ μὴ ἀναγεγεννημένοι ἀλλὰ μᾶλλον ὡς ἄνθρωποι οἵτι-
νες εἰσῆλθομεν εἰς σχέσιν υἱῶν, καὶ οἵτινες ἔχομεν πλήρη
ἐμπιοσιότητα εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ Πατρός, νὰ ἐλπίζωμεν
καὶ ὤμεν βέβαιοι ὅτι Αὐτὸς θὰ δώσῃ ἡμῖν ὅτι εἶναι καλὸν
καὶ ἀρεστὸν εἰς Αὐτὸν, καὶ ἐπαναπαυώμεθα εἰς τὴν ὑπόσχε-
σιν αὐτοῦ καὶ πεποιθήσιν ἡμῶν ταύτην.

Ὁ Οὐράνιος ἡμῶν Πατὴρ εὐαρεστεῖται ὅπως ἡμεῖς ἐπι-
θυμῶμεν καὶ ζητῶμεν διὰ περισσότερον καὶ περισσότερον ἅ-
γιον Πνεῦμα,—διὰ διάθεσιν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐν τε-
λείᾳ ἀρμονίᾳ πρὸς τὸ Πνεῦμα Αὐτοῦ: ὅτι δὲ πάντες ὅσον
ἐπιθυμοῦσιν οὕτω καὶ ζητοῦσιν αὐτὸ, θὰ ἐπιτύχωσι τὴν κα-
λὴν αὐτῶν ἐπιθυμίαν. Ὅτι ὁ Πατὴρ θὰ εὐαρεστηθῇ νὰ δια-
τάξῃ οὕτω τὰς ὑποθέσεις τῶν τοιούτων, ὥστε ἐμπόδια πα-
ρεντιθέμενα εἰς τὸ Πνεῦμα, εἴτε ἐν ἑαυτοῖς εἴτε εἰς τὰς περι-
στοιχίζουσας αὐτοὺς περιστάσεις, κατανικηθῶσιν, ὥστε τὸ
Πνεῦμα Αὐτοῦ νὰ κατοικήσῃ ἐν αὐτοῖς ἐν ἀφθονίᾳ, καὶ ἵνα
οὗτοι πληρωθῶσι διὰ τοῦ Πνεύματος. Ἀλλ' εἰς ταῦτα
πάντα οὐδεμία ὑπάρχει νύξιν περὶ ἀνάγκης διὰ νέα βαπτί-
σματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος: τὸ βάπτισμα τοῦτο ἦλθεν ἐν
τῇ ἀρχῇ ὅτι δὲ ἤδη ἀπομένει νὰ γείνη εἶναι νὰ ἀνοίξωμεν
τὸν ροῦν ἀνὰ πᾶσαν διεύθυνσιν, οὕτως ὥστε τὸ Πνεῦμα
τῆς ἀγάπης καὶ ἀληθείας νὰ διαπεράσῃ καὶ ἐπηρεάσῃ πᾶσαν
ἡμῶν πρᾶξιν καὶ ἐνέργειαν, πάντα λόγον καὶ πᾶσαν σκέψιν
ἡμῶν. Ἐχομεν δὲ ἀνάγκην τῆς θείας βοηθείας, τῆς ἐν ἡμῖν
ἐνεργείας τῆς θείας σοφίας καὶ προνοίας, ὅπως καταδείξῃ
ἡμῖν τὶ ἐμφράσσει τὸν ροῦν, τὸ ὑδραγωγεῖον, καὶ βοη-
θήσῃ ἡμῶν νὰ ἀπομακρύνωμεν τὰ τοιαῦτα ἐμπόδια.

Τὸ Πνεῦμα τῆς ἀγιωσύνης δύναται νὰ ληφθῇ ἐν ἀφθο-
νίᾳ παρ' ἐκείνων οἵτινες ἐπιθυμοῦσιν αὐτὸ διακαῶς καὶ ζη-
τοῦσιν αὐτὸ διὰ προσευχῆς τε καὶ ἔργου. Ὁ νοῦς ἢ τὸ Πνεῦ-
μα τοῦ κόσμου δέον νὰ ἐκδιωχθῇ τῶν καρδιῶν ἡμῶν καθ'
ὅσον αὐταὶ πληροῦνται διὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, νοῦ ἢ ἐ-
πιρροῆς. Ἡ ἰδιοβουλία καὶ ἰσχυρογνωμοσύνη ἐπίσης δέον νὰ

ἐκλείψωσι. Καὶ ἐπειδὴ συμβαίνει ὥστε καθ' ὅσον κενούμεθα ἐξ ὧν τῶν λοιπῶν, κατὰ τοσοῦτον εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ λάβωμεν ἐκ τοῦ πληρώματος αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ὁ Κύριος θέλει νὰ περιέλθωμεν εἰς κατάστασιν διακαοῦς ἐπιθυμίας ὅπως πληρωθῶμεν διὰ τοῦ Πνεύματος τῆς ἀγιότητος, ὅπως εἴμεθα πρόθυμοι καὶ θερμῶς ἐνδιαφερόμενοι νὰ ἐκτοπίσωμεν καὶ ἐκριζώσωμεν πᾶσαν ἀντίθετον ἐπιρροὴν καὶ θέλησιν.

Αὕτη προδήλως εἶναι ἡ σκέψις τοῦ Ἀποστόλου, ἐν τῇ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἐφεσίων προσευχῇ του, ὅπως «Ὁ Χριστὸς [τὸ Πνεῦμα τῶν Χριστοῦ] κατοικήσῃ διὰ τῆς πίστεως ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν [μεταφορικῶς, καθήσῃ ὡς βασιλεὺς, ἄρχων, διευθυντὴς πάσης σκέψεως, λόγου ἢ πράξεως] ἐν ἀγάπῃ ἐρριζωμένοι καὶ τεθεμελιωμένοι, [ἐν τῷ ἀγίῳ Πνεύματι ἢ διαθέσει ταύτῃ], ἵνα ἐξισχύσητε καταλαβέσθαι σύν πᾶσι τοῖς ἁγίοις τί τὸ πλάτος καὶ μῆκος καὶ ὕψος καὶ βάθος, γινῶναί τε τὴν ὑπερβάλλουσαν τῆς γνώσεως ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, ἵνα πληρωθῇτε εἰς πᾶν τὸ πλήρωμα τοῦ Θεοῦ». (Ἐφεσ. γ'. 17—19). Ο δὲ πληρούμενος διὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστοῦ, καὶ διὰ πλήρους ἐκτιμήσεως τῆς ἀγάπης τὴν ὁποίαν Αὐτὸς ἐξεδήλωσεν ὑπὲρ ἡμῶν, θὰ ἔχῃ τὸ Πνεῦμα τοῦ Πατρὸς ἐν πλήρει μέτρῳ.

Οὐδέν, ὅθεν, ἐκ τῶν ὑπὸ ἐξέτασιν Γραφικῶν ἐδαφίων δύναται καθ' οἷονδήποτε τρόπον νὰ ἐρμηνευθῇ ὡς ἐννοοῦν ὅτι ὁ Οὐράνιος Πατὴρ ἐκδηλοῖ τὴν εὐδοκίαν καὶ εὐαρέσκειαν αὐτοῦ ἵνα τὰ τέκνα Αὐτοῦ παρακαλῶσιν Αὐτὸν δι' ἄλλον τινὰ Θεόν, — διὰ τρίτον τι πρόσωπον τριάδος ἰσοτίμων Θεῶν τοιαύτη τις ἔννοια ἀποκρούεται διαρρηδὴν ὑπὸ τε τοῦ χωρίου αὐτοῦ, ὡς καὶ τῶν προηγουμένων καὶ τῶν ἐπομένων αὐτῷ τοιούτων : ἐκεῖνοι δὲ οἵτινες πρεσβεύουσι τὴν τοιαύτην πεπλανημένην δοξασίαν, εἶναι φυσικῶς ἐπόμενον δι' αὐτοὺς νὰ τυφλώττωσι πρὸς τὴν ἀληθῆ ὡραιότητα καὶ δύναμιν τῆς ὑποσχέσεως ταύτης. Ἦθελεν εἶσθαι παράδοξον τῇ ἀληθείᾳ ἔαν ἐν μέλος ἰσοτίμου καὶ ἰσοδυνάμου τριάδος Θεῶν ἀνέφερε περὶ ἄλλου ἐκ τῶν αὐτῶν μελῶν ὡς δυναμένου καὶ θέλοντος νὰ δώσῃ τὸ τρίτον μέλος καθ' ὃν τρόπον οἱ ἐπίγειοι γονεῖς δίδουσι ἄρτον, ἰχθεῖς καὶ ὡὰ εἰς

τὰ τέκνα αὐτῶν ! (Ἴδε τὸ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ παρόντος χωρίον). Ὁλόκληρον τὸ χωρίον παρίσταται συνεπὲς πρὸς ἑαυτὸ διὰ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐννοηθῆναι ὅτι εἶναι ὁ θεὸς νοῦς, ἡ θεία ἐπιρροή, ποικιλοτρόπως ἐπιδεικνυμένη διὰ τὴν παρηγορίαν καὶ πνευματικὴν οἰκοδομὴν τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ.

Τὸ ὑπὸ ἐξέτασιν ἐδάφιον εἰσηγεῖται παραλληλισμὸν τινα μεταξὺ εὐμενῶν ἐπιγείων γονέων, διδόντων φυσικὴν τροφήν εἰς τὰ τέκνα των, καὶ τοῦ παναγίου Οὐρανίου ἡμῶν Πατρός, δίδοντος τὸ ἅγιον Αὐτοῦ Πνεῦμα εἰς τοὺς ζητοῦντας αὐτὸ παρ' αὐτοῦ. Ἀλλ' ὥς ὁ ἐπίγειος γονεὺς θέτει τὴν τροφήν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν ἐπιβάλλει αὐτὴν εἰς αὐτοὺς διὰ βίας, τοιοῦτοτρόπως ὁ Οὐράνιος ἡμῶν Πατήρ ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ οἰκογενείας τὰς ἀγαθὰς προμηθείας τῆς χάριτός του, ἀλλὰ δὲν ἐπιβάλλει ταύτας διὰ βίας εἰς ἡμᾶς. Ἀνάγκη ὅπως ἡμεῖς πεινάσωμεν καὶ διψήσωμεν δι' αὐτάς· ἀνάγκη νὰ ζητήσωμεν αὐτάς, οὐχὶ ἀμφιβάλλοντες, ἀλλὰ μετὰ πίστεως, πεπεισμένοι περὶ τῆς ἀγαθῆς αὐτοῦ θελήσεως καὶ προθυμίας ὅπως δώσῃ ἡμῖν ἀγαθὰ δόματα ἢ δῶρα. Ὅπου τανλοπὸν προσευχώμεθα δι' ἅγιον Πνεῦμα, καὶ ὅπως πληρωθῶμεν διὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Κυρίου, ὀφείλομεν νὰ ζητήσωμεν πέραν ἡμῶν καὶ εὐρωμεν τὴν προμήθειαν τὴν ὁποίαν προέβλεπεν εἰς ἀπάντησιν τῶν προσευχῶν ἡμῶν αὐτῶν, τὰς ὁποίας Αὐτὸς ἐνέπνευσε καὶ διέταξεν.

Εὐρίσκομεν δὲ τὴν προμήθειαν ταύτην ἐν τῷ λόγῳ τῆς ἀληθείας δὲν ἀρκεῖ ὁμως νὰ εὐρωμεν ποῦ εἶναι αὕτη : ἐὰν ἐπιθυμῶμεν νὰ χορτασθῶμεν ἀνάγκη νὰ φάγωμεν ἀναμφιβόλως δὲ ἀνάγκη νὰ λάβωμεν μέρος εἰς τὸ γεῦμα, ἢ ἄλλως οὐδέποτε θὰ ἔχωμεν πείραν τοῦ χορτασμοῦ καὶ τῆς εὐχαριστήσεως τὴν ὁποίαν προώρισται νὰ παρέχῃ τὸ τρώγειν. Ἐκεῖνος ὅστις ἠθέλην ἀποποιηθῆναι νὰ φάγῃ ἐκ πλήρους τραπέζης, θὰ ἀπέλθῃ κενός, νήσις καὶ λιμοκτονῶν, ὡς ἐὰν δὲν ὑπῆρχε διόλου τροφή. Καὶ ὡς ἡ ἐπίκλησις τῆς εὐλογίας ἐπὶ τῆς τροφῆς δὲν δύναται νὰ μᾶς χορτάσῃ, ἀλλ' ὀφείλομεν ἀκολουθῶντας νὰ γευθῶμεν αὐτήν, τοιοῦτοτρόπως τὸ νὰ ἔχωμεν τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ ἀναπέμ-

πωμεν τὴν δέησιν ἡμῶν ὅπως πληρωθῶμεν διὰ τοῦ Πνεύματος, δὲν μᾶς ἀρκεῖ δέον νὰ φάγωμεν τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, ἐὰν θέλωμεν νὰ ἀντλήσωμεν τὸ Πνεῦμα τοῦ Κυρίου ἐξ αὐτοῦ.

Ὁ Κύριος καὶ Διδάσκαλος ἡμῶν διεκήρυξεν εἰπών, «Τὰ ῥήματα [οἱ λόγοι] ἃ ἐγὼ λελάληκα ἡμῖν πνεῦμα ἐστὶ καὶ ζωὴ ἐστὶ» (Ἰωάν. σι'. 63) εἰς πάντας δὲ τοὺς διὰ τοῦ Πνεύματος πεπληρωμένους ἀληθεύει τὸ λεχθὲν ὑπὸ τοῦ προφήτου, «Καθὼς εὐρέθησαν οἱ λόγοι σου κατέφαγον αὐτούς» (Ἱερμ. ιε'. 16, Ἀποκλ. ι. 9,) Εἶναι λοιπὸν ἀπολύτως ἀνωφελὲς δι' ἡμᾶς τὸ νὰ προσευχώμεθα, Κύριε, Κύριε, δὲς ἡμῖν τὸ Πνεῦμα, ἐὰν παραμελῶμεν τὸν Λόγον τῆς ἀληθείας, τὸν ὅποιον τὸ Πνεῦμα αὐτὸ ἐπρομήθευσεν διὰ τὴν πληρῶσιν ἡμῶν. Ἐὰν ἀπλῶς μόνον προσευχώμεθα διὰ τὸ Πνεῦμα, καὶ δὲν χρησιμοποιοῦμεν τὰ κατάλληλα μέσα πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ Πνεύματος τῆς ἀληθείας, θὰ ἐξακολουθῶμεν παραμένοντες κατὰ τὸ πλεῖστον μόνον «νήπια ἐν Χριστῷ», ζητοῦντες ἐξωτερικὰ σημεῖα, εἰς ἀπόδειξιν τῆς πρὸς τὸν Κύριον συσχετίσεώς μας, ἀντὶ τῆς ἐσωτερικῆς μαρτυρίας, τῆς διὰ τοῦ Λόγου τῆς ἀπλθείας, τὴν ὁποίαν Αὐτὸς ἐπρομήθευσεν.

Η ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ.

«Αὐτὸ τὸ Πνεῦμα συμμαρτορεῖ τῷ πνεύματι ἡμῶν δι' ἐσμέν τέκνα Θεοῦ». — Ρωμ. η'. 16

Ὀλίγαι μόνον διδασκαλῖαι εἶναι μεγαλειτέρας σπουδαιότητος διὰ τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν ταύτην διότι ἐξ αὐτῆς ἐξαρτᾶται εἰς μέγαν βαθμὸν τὸ νὰ ἔχῃ τὴν «εἰρήνην τοῦ Θεοῦ τὴν ὑπερέχουσαν πάντα νοῦν». (Φιλιπ. δ'. 7). Πῶς δύνανται δὲ νὰ ἔχῃ τὴν «πληροφορίαν τῆς πίστεως» (Ἑβρ. ι. 22), ἐὰν στερῶνται τῆς μαρτυρίας τοῦ Πνεύματος περὶ τῆς υἱοθεσίας αὐτῶν — τῆς ἀποδοχῆς αὐτῶν ὡς υἱῶν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ τοῦ Θεοῦ; Καὶ ἐν τούτοις πόσον ὀλίγοι ἐλαχίστην ἔχουσιν ἀντίληψιν τοῦ τι ἐννοεῖται διὰ τῆς φράσεως «μαρτυρία τοῦ Πνεύματος», ἢ τοῦ

τί εἶδος πεῖραν δέον νὰ ἀποδεχώμεθα καὶ ζητῶμεν ὡς ἀποτελοῦσαν τὴν ἐπὶ τῆς ἡμετέρας υἰοθεσίας μαρτυρίαν τοῦ Πνεύματος.

Τὸ ζήτημα λοιπὸν τοῦτο παρίσταται λίαν σπουδαῖον, — Τίνι τρόπῳ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον συμμαρτυρεῖ ἡμῖν περὶ τῆς μετὰ τοῦ Πατρὸς καταλλαγῆς ἢ συμφιλιώσεως ἡμῶν, — περὶ τοῦ ὅτι ἐγείναμεν υἱοὶ Θεοῦ, καὶ ὅτι ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς θείας προνοίας παρασκευαζόμεθα διὰ τὰ ἔνδοξα μεγαλεῖα, τὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς ἐπιφυλάσσει διὰ τοὺς ἀγαπῶντας Αὐτόν, καὶ οἵτινες μέλλουσι νὰ εἶναι συγκληρονόμοι μετὰ τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἐν τῇ Χιλιετεί Αὐτοῦ Βασιλείᾳ; Ἐπὶ ὀλίγων ζητημάτων οἱ Χριστιανοὶ ἐν γένει ἔχουσιν αἰσθανθῆ ἰόσῃν ἀνασιτάτωσιν ὅσῃν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, — ἐπὶ τῆς μαρτυρίας δηλ τοῦ Πνεύματος. Μὴ γνωρίζοντες δὲ εἰς τί συνίσταται ἡ μαρτυρία τοῦ Πνεύματος, πλεῖστοι, καὶ ἐκ τῶν ἀρίστων ἐκ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, δέον νὰ ὁμολογήσωσιν ὅτι ἀγνοοῦσι καὶ τὸ ἂν ἀκόμη ἔχωσι τὴν μαρτυρίαν ταύτην, ἢ οὐχί. Ἄλλοι δὲ πάλιν, πλήρεις βεβαιότητος μᾶλλον ἢ γνώσεως, ἀξιοῦσιν ὅτι ἔχουσιν τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ φέρωσιν ὡς ἀπόδειξιν τὴν ὁποῖαν ἐν ἑαυτοῖς αἰσθάνονται εὐτυχίαν. Ἀλλὰ τάχιον ἢ βράδιον οὗτοι, ἐὰν εἶναι εἰλικρινεῖς, θ' ἀνομολογήσωσιν ὅτι «ἡ μαρτυρία» αὕτη ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπαναπαύονται, εἶναι λίαν μὴ ἱκανοποιητικὴ, καὶ ὅτι αὕτη ἐγκαταλείπει αὐτοὺς εἰς περιστάσεις μεγίστης ἀνάγκης. Ὅποταν πάντες οἱ ἄνθρωποι ὁμιλῶσιν εὐφρόνως περὶ αὐτῶν, ὅταν ἡ ὑγιεία αὐτῶν διατελῇ εἰς εὐάρεστον κατάστασιν, ὅταν εὐεκτιοῦσιν οἰκονομικῶς, ὅταν οἱ φίλοι εἶναι πολυπληθεῖς, οὗτοι ἀναμφιβόλως αἰσθάνονται εὐτυχεῖς ἀλλὰ καθ' ὅσον τινὲς ἢ καὶ ὅλοι ὁμοῦ ἐκ τῶν ὄρων αὐτῶν ἀντιστρέφονται, τότε ἀμέσως αἰσθάνονται ἑαυτοὺς δυστυχεῖς, χάνουσι τότε πάραυτα ὅτι ὑπέδειον ὡς «μαρτυρίαν τοῦ Πνεύματος, καὶ ἐν ἀγωνίᾳ ψυχῆς κράζουσι»:

«Ποῦ εἶναι νῦν ἡ εὐτυχὴς
ἡ πρώτη ἐποχὴ»!

Οἱ τοιοῦτοι ἀπαιτῶνται καὶ παραδηγοῦνται ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτῶν αἰσθημάτων αἰσθάνονται δ' ἑαυτοὺς εὐτυχεσιτέρους

καὶ νομίζουνσιν ὅτι πλησιάζουσιν ἐγγύτερον πρὸς τὸν Θεὸν, εἰς περιστάσεις, καθ' ἃς πράγματι, ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Ἑχθροῦ, βαίνουνσιν εὐθὺ πρὸς πειρασμούς. Οὗτος δὲ εἶναι ὁ λόγος τῶν συνεχῶν καὶ αἰφνηδίων «πιώσεων ἀπὸ τῆς χάριτος» ἢ ἀποστασιῶν, αἵτινες λαμβάνουσι χώραν εἰς τὴν πεῖραν τινων, καὶ αἱ ὁποῖαι ἐκπλήττουσι τόσον τοὺς φίλους των ὅσον καὶ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους. Ἐξαπατηθέντες οὗτοι παρ' ἀναξιοπίστου «μαρτυρίας», ἡσθάνθησαν ἑαυτοὺς ἀσφαλεῖς, ἐξέθεσαν ἑαυτοὺς ἀπροφυλάκτους, καὶ ἔπесαν εὐχερῆς λεία τοῦ πειρασμοῦ, κατὰ τὸν αὐτὸν ἀκριβῶς χρόνον, καθ' ὃν ἡσθάνοντο «τόσον εὐτυχεῖς ἐν Κύριῳ» (;). Ἐξ ἑτέρου πάλιν, αἱ δοκιμασίαι καὶ ἀπογοητεύσεις τῆς ζωῆς, αἱ ὁποῖαι σκοπὸν ἔχουσι νὰ ἐλκύσωσιν ἡμᾶς πλησίον τοῦ Πατρὸς ἡμῶν, καὶ καταστήσωσιν ἡμᾶς ἱκανοὺς ὅπως ἐπὶ μᾶλλον ἐκτιμῶμεν τὴν πλήρη ἀγάπης συμπάθειαν καὶ μέριμναν τοῦ ἀγαπητοῦ ἡμῶν Σωτῆρος, ἀποβαίνουνσιν κατὰ μέγα μέρος ἀνωφελεῖς διὰ τὴν τάξιν ταύτην διότι, χάνοντες τὴν μαρτυρίαν τῶν αἰσθημάτων των, τὴν ὁποίαν ψευδῶς ἐθεώρουν ὡς τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πνεύματος, αἰσθάνονται ἑαυτοὺς τόσον τεθλιμμένους, καὶ τόσον πεινῶντας καὶ διψῶντας ἢ ποθοῦντας τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων αἰσθημάτων, ὥστε χάνουσι πολλὰ πολύτιμα μαθήματα, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ ἀποκτηθῶσι μόνον ὁπόταν ἐπιστηριζώμεθα καὶ ἀναπανώμεθα πεποινδύτως εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Κυρίου, καὶ συγκοινωνῶμεν μετ' αὐτοῦ καθ' ὃν χρόνον δι' ἡμᾶς τὰς Γεθσημανὰς τοῦ βίου.

Ἄλλη τις τάξις Χριστιανῶν, μανθάνοντες τὸ ἀναξιοπίστο τῆς «μαρτυρίας» τῶν **α' σθημάτων**, φαίνονται καταλήγοντες εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ Θεὸς ἡρνήθη νὰ χορηγήσῃ (εἰς αὐτοὺς τοῦλάχιστον) οἰανδήποτε ἀξέόπιστον μαρτυρίαν περὶ τῆς εὐνοίας καὶ χάριτος Αὐτοῦ, οἰανδήποτε ἀσφαλῆ καὶ βεβαίαν «μαρτυρίαν» περὶ τῆς ἀποδοχῆς αὐτῶν ὡς «υἱῶν» ἐν ἧς οἰκογενεῖα αὐτοῦ Ἡ ἀβεβαιότης αὕτη προέρχεται ἐπίσης ἐν μέρει ἐκ τῆς ἐσφαλμένης ἀντιλήψεως τοῦ δόγματος τῆς ἐκλογῆς: Καὶ μ' ὅλον τοῦτο οἱ ἐν λόγῳ φίλοι εἶναι ἐν πλήρει δικαίῳ συμπεραίνοντες ὅτι τὰ εὐμετάβλητα αὐτῶν αἰσθήματα δὲν δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς τὸ κατάλληλον

κριτήριοι διὰ τοῦ ὁποίου νὰ κρίνωσι περὶ τῆς υἱοθεσίας των. Ἕτεροι πάλογ, διότι αἱ Γραφαὶ διακηρύττουσιν, «θέλεις φυλάξει ἐν τελείᾳ εἰρήνῃ τὸ πνεῦμα ἐπὶ σὲ ἐπιστηριζόμενον», κρίνουνσι περὶ τῆς ἑαυτῶν υἱοθεσίας, ἐκ τῆς ὁποίας ἔχουσιν εἰρήνης τοῦ πνεύματος των ἢ τοῦ νοῦ των ἀλλ' ὅποταν οὗτοι παρατηρῶσιν τοὺς ἐθνικοὺς καὶ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κόσμου ἐν γένει, καὶ βλέπωσιν ὅτι πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν φαίνονται ἔχοντες ὡσαύτως εἰρήνῃν πνεύματος, ἢ περὶ μαρτυρίας τοῦ πνεύματος δοξασία των φορεῖται τότε ἀνεπαρκῆς ὅπως ὑποστηρίξῃ τὰς ἐλπίδας των, ἢ ὅπως παράσχῃ εἰς αὐτοὺς βεβαιότητα. Ἐπέρχεται τότε ἡ σκοτεινὴ ὥρα, καὶ οὗτοι λέγουσι, Πόσον εὐκολὸν εἶναι τὸ ν' ἀπαιτηθῇ τις, καὶ τυραννοῦσιν ἑαυτοὺς διὰ τοῦ φόβου μὴ τυχὸν ἐλύπησαν τὸ Πνεῦμα — διότι «ὁ φόβος κόλασιν ἔχει».

Ὑπάρχουσιν ἐπίσης ἄνθρωποι μεγάλῃν τρέφοντες εὐπιστίαν (τὴν ὁποίαν κατ' εὐφημισμὸν ὀνομάζουσι «πίστιν»), καὶ οἷτινες φαντάζονται ὅτι ἀκούουσι τὸν «ψίθυρον» τοῦ Πνεύματος εἰς τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῶν οὖς, καὶ συγχαίρουσιν ἑαυτοὺς συνεπῶς — καίτοι μετ' οὐ πολὺν ἔξακριβοῦσιν ὅτι ἢ εἰς τὸ οὖς αὐτῶν ψιθυρισθεῖσα πληροφορία ἦν ἀπολύτως ἀναληθής. Καὶ ἄλλοι πάλιν λογικωτέρου νοὸς Χριστιανοί, οἵτινες δὲν δύνανται νὰ ἀπαιτήσωσιν ἑαυτοὺς, στενοχωροῦνται ἀποροῦντες πῶς συμβαίνει ὥστε οἱ φίλοι των νὰ δύνωνται νὰ βεβαιοῦσι μετὰ τοιαύτης πεποιθήσεως περὶ τῆς ἐν αὐτοῖς μαρτυρίας τοῦ Πνεύματος, ἐνῶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι οὐδεμίαν παρομοίαν βεβαιότητα ἔχουσιν.

Ἡ δυσκολία εἰς ταῦτα πάντα ἔγκειται κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν πεπλανημένην δοξασίαν ὅτι τὸ Πνεῦμα εἶναι πρόσωπον, καὶ ἡ ὁποία ἐπιδιώκει ν' ἀποδώσῃ καὶ ἐφαρμόσῃ προσωπικότητα εἰς τὰς μαρτυρίας αὐτοῦ. Ὅποیان τὸ γεγονός ἀναγνωρισθῇ ὅτι τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ εἶναι οἰαδήποτε δύναμις ἢ ἐπιρροή τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἤθελεν εὐδοκήσῃ νὰ ἐξασκήσῃ, τὸ ζήτημα τότε διευκρινίζεται, καὶ ἡ μαρτυρία τοῦ Πνεύματος ἀποβαίνει ζήτημα εὐδιάκριτον. Θὰ εἶναι δὲ εὐλογία εἰς τοὺς ἔχοντας τὴν μαρτυρίαν ταύτην νὰ γνωρίζωσιν ταύτην ἀσφαλῶς, καὶ θὰ εἶναι ἐπίσης εὐλογία εἰς τοὺς μὴ

ἔχοντας τὴν μαρτυρίαν ταύτην νὰ ἐξακριβώσωσι τὴν σιέρησίν των, ὅπως ἐκπληρώσωσι τοὺς ἀναγκαίους ὁρους, καὶ ἀπὸ κτήσωσι τὴν μαρτυρίαν ἄνευ τῆς ὁποίας οὐδεὶς δικαιούται νὰ θεωρῇ ἑαυτὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ εὐπρόσδεκτον παρὰ τῷ Πατρὶ.

Ὅποία ὁμως χαρὰ καὶ θεία εἰρήνη ἐπέρχεται εἰς ἐκεῖνους οἵτινες ἔχουσι τὴν ἀληθῆ μαρτυρίαν — εἰς τοὺς λαμβάνοντας ὀρθὴν πεῖραν, καὶ μανθάνοντας τίνι τρόπῳ νὰ διαγινώσκωσι καὶ διακρινῶσι μεταξὺ ἀληθοῦς καὶ ψευδοῦς τοιαύτης! Τὸ τοιοῦτον εἶναι δι' αὐτοὺς ἀληθῶς χαρὰ ἐν λύπῃ, φῶς ἐν σκοτίᾳ, παρηγορία ἐν θλίψει, δύναμις ἐν ἀσθενείᾳ. Αἱ πλήρεις δὲ καὶ σαφεῖς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ὁδηγίαι, ὥς καὶ ἐπὶ παντὸς ἄλλου ζητήματος, εὐρίσκονται εἰς τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο βιβλίον, εἰς τὸν Λόγον τοῦ Πατρὸς ἡμῶν, τὴν Γραφήν. Ἐν αὐτῇ, καὶ διὰ τῶν μαρτυρίαν αὐτῆς τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ συμμαρτυρεῖ μετὰ τοῦ πνεύματος ἡμῶν.

Ὅποῖον πιστοὶ μαθηταὶ δι' ἡμᾶς
Θεμέλιον καίται στὰς θείας Γραφάς!
Ὡ, πῶς ἐνθαρρύνουν, ὥ πῶς βεβαιοῦν,
Τοὺς προσερχομένους εἰς τὸν Ἰησοῦν.

ΠΩΣ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΩΜΕΝ ΤΗΝ ΜΑΡΤΥΡΙΑΝ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ.

Ὁ νοῦς ἢ τὸ πνεῦμα ἀνθρώπου τινὸς δύναται νὰ γνωσθῇ ἐκ τῶν λόγων καὶ τῆς διαγωγῆς αὐτοῦ. Οὕτω, τὸν νοῦν ἢ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ δυνάμεθα νὰ γνωρίσωμεν ἐκ τῶν λόγων καὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς πολιτείας αὐτοῦ. Ἡ μαρτυρία δὲ τοῦ Λόγου αὐτοῦ εἶναι ὅτι πᾶς ὅστις ἔρχεται πρὸς Αὐτὸν (διὰ πίστεως, καὶ ἀναμορφώσεως αὐτοῦ διὰ τοῦ Ἰησοῦ ἀπὸ κακῶν καὶ νεκρῶν ἔργων) εἶναι εὐπρόσδεκτος εἰς αὐτὸν (Ἐβρ. ζ'. 25). Ἐπομένως τὰ ἐρωτήματα τὰ ὁποῖα δέον ν' ἀπευθύνωσιν εἰς ἑαυτοὺς οἱ ζητοῦντες τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πνεύματος, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν υἱοθεσίαν αὐτῶν, εἶναι: —

Εἰλικύσθη ἐγὼ ποτε εἰς τὸν Χριστόν:— ἵνα ἀναγνωρίζω

αὐτὸν ὡς Λυτρωτὴν μου, διὰ τῆς δικαιοσύνης τοῦ ὁποίου καὶ μόνον δύναμαι νὰ ἔχω προσοδὸν εἰς τὸν Πατέρα καὶ ἡ μαι εὐπρόσδεκτος εἰς αὐτὸν;

Ἐὰν δὲ ἡ ἐρώτησις αὕτη δύναται ν' ἀπαντηθῇ καταφατικῶς, ἡ μετ' αὐτὴν ἐρώτησις ἤθελεν εἶσθαι: —

Ἀφιέρωσά ποτε ἑμαυτὸν τελείως — τὴν ζωὴν μου, τὸν χρόνον μου, τὰ προσόντα μου, τὴν ἐπιρροήν μου, τὸ πᾶν μου — εἰς τὸν Θεόν;

Ἄν δὲ καὶ εἰς τὴν ἀπάντησιν ταύτην δύναται ὁ τοιοῦτος ν' ἀπαντήσῃ ἐπίσης καταφατικῶς, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οὗτος δύναται νὰ ἦ βέβαιος ὅτι ἐγένετο εὐπρόσδεκτος εἰς τὸν Πατέρα, ἐν τῷ Ἁγαπημένῳ, καὶ ἀνεγνωρίσθη παρ' Αὐτοῦ ὡς υἱός. Ἐὰν δὲ, ἐξετάζων ἀκριβῶς τὰς ἐπισημίας καὶ τὰ αἰσθητά τῆς καρδίας του, εὕρισκῃ ταύτην τρέφουσαν εἰσέτι τελείαν πεποίθησιν εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀφιερωμένην εἰσέτι εἰς τὸ νὰ πράττῃ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου, τότε δύναται νὰ ἐπιτρέπῃ τὴν γλυκυτάτην πεποίθησιν καὶ εἰρήνην τὴν ὁποίαν φέρει ἡ σκέψις τῆς ἁρμονίας καὶ σχέσεως πρὸς τὴν θεότητα, καὶ καταλάβῃ τελείως τὴν καρδίαν του. Ἡ πεποίθησις τῆς πρὸς ἡμᾶς χάριτος τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ, ἀποτελούμενη ἐκ γεγονότων τῆς ἰδίας ἡμῶν πείρας, ὠκοδομημένη ἐπὶ τοῦ ἀναλλοιώτου χαρακτῆρος καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, δὲν εἶναι ἄστατος, οὐδὲ εὐμετάβλητος, ὡς ἤθελεν εἶσθαι ἐὰν ἐβασίλειο ἐπὶ τῆς μετακινουμένης ἄμμου τῶν αἰσθημάτων. Ἐὰν συμβῇ νὰ ἐπέλθωσιν ἀμφιβολίαι καὶ φόβοι, κατὰ τινα σκοτεινὴν ὥραν, δὲν ἔχομεν εἰμὴ νὰ λάβωμεν ἀνὰ χεῖρας τὸν «Λύχνον» (τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ) καὶ ἐξετάσωμεν ἐκ νέου τὰ γεγονότά καὶ τὰς βάσεις αὐτάς καὶ ἐὰν αἱ καρδίαι ἡμῶν παραμένωσιν εἰσέτι ἀφωσιωμέναι εἰς τὸν Κύριον, πίστις, χαρά, καὶ εἰρήνη θὰ ἐπιστρέψῃ πάραυτα εἰς ἡμᾶς. Ἐὰν δὲ εὕρισκωμεν τὴν πίστιν ἡμῶν εἰς «τὸ πολύτιμον αἷμα» καταργεῖν, ἢ τὴν ἀφιέρωσιν ἡμῶν διολισθαίνουσαν, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει γνωρίζομεν τὴν ἀληθῆ κατάστασιν τῶν πραγμάτων, καὶ δυνάμεθα πάραυτα νὰ ἐπιφέρωμεν τὴν δέουσαν ἐπιδιόρθωσιν καὶ ἀποκαταστήσωμεν «τὴν πληροφориάν τῆς πίστεως». (Ἑβρ. ι'. 22). Σημειωτέον ὅμως ὅτι, πᾶς ὅστις

θέλει νὰ ἔχη τὴν «πληροφορίαν» ταύτην, δέον «νὰ ἐπισφραγίσῃ διὰ τὸν Θεὸν ἀληθείας ἐστὶν» (Ἰωάν. γ'. 33): διὰ τὸν Κύριον ἡμῶν δὲν ἀλλοιοῦνται, ἀλλ' ἐστὶν «ὁ αὐτὸς χθὲς καὶ σήμερον καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας». Οἱ ὄντες λοιπὸν λαὸς τοῦ Κυρίου δύνανται νὰ ἐπαναπαύωνται, διὰ εἰσελθόντες ἅπαξ ὑπὸ τοὺς ὄρους τῆς θείας εὐνοίας καὶ χάριτος, δύνανται νὰ ἐξακολουθῶσιν ὑπὸ τοὺς ὄρους αὐτοὺς ἐφ' ὅσον αἱ καρδίαι αὐτῶν εἰσι πισταὶ καὶ ἀφωσιωμέναι εἰς τὸν Θεόν, καὶ αἱ ἐπιθυμῶνται αὐτῶν ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὸ θέλημα Αὐτοῦ: ἐφ' ὅσον διατελοῦσιν ἐκ καρδίας ὑπήκοοι εἰς τὰ θεία κελεύσματα—ἅτινα περιλαμβάνονται συντόμως εἰς τὴν λέξιν ἀγάπη—ἀγάπη πρὸς τὸν Θεόν καὶ τοὺς ἀνθρώπους—Ἐβρ. ια'. 6, ιγ'. 8.

Πᾶς δοτις προέβη εἰς τὰ εἰδικὰ αὐτὰ διαβήματα ἔχει τὴν πληροφορίαν καὶ βεβαιότητα, τὴν μαρτυρίαν τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, διὰ τὸ εἶναι τέκνον Θεοῦ τοῦτο δὲ, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ αἰῶνος τούτου τοῦ Εὐαγγελίου, σημαίνει διὰ τὸ εἶναι κλῆμα τῆς ἀληθοῦς ἀμπέλου, δόκιμον μέλος τῆς ἀληθοῦς Ἐκκλησίας (Ἰωάν. ιε', 1). Εἰς τοὺς τοιοῦτους ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ μαρτυρεῖ διὰ τὸ ἠνώθησαν μετὰ τῆς ἀληθοῦς Ἐκκλησίας, ἥτις εἶναι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Ἡ μαρτυρία δ' αὕτη δίδεται εἰς τὸ Πνεῦμα αὐτῶν, εἰς τὸν νοῦν των, ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖον μαρτυρεῖ διὰ τοῦ Λόγου αὐτοῦ. Τὸ αὐτὸ δὲ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας διαβεβαιοῖ τοὺς τοιοῦτους διὰ τὸ εἶναι αἱ καρδίαι αὐτῶν ἐξακολουθήσωσι πισταὶ εἰς τὸν Κύριον μέχρι τέλους τῆς δοκιμασίας αὐτῶν,—εἰάν προθύμως καὶ ἐν χαρᾷ ἀναλαμβάνωσι τὸν σταυρὸν αὐτῶν καθ' ἡμέραν, ἐπιζητοῦντες νὰ περιπατήσωσιν ὅσον δύνανται καλλίτερον εἰς τὰ ἔχνη τοῦ Κυρίου καὶ Διδασκάλου των, ἢ θέσις αὐτῶν ὡς δοκίμων μέλῳν, ἢ μέλῳν ὑπὸ δοκιμασίαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, θέλει ταχέως μετατραπῇ εἰς τὴν τῶν πραγματικῶν μέλῳν, ἀφοῦ τελειώσωσι τὸν δρόμον των, καὶ γείνωσι μέτοχοι τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ, εἰς τὴν πρώτην ἀνάστασιν. — Φιλιπ. γ'. 10.

Ἐντούτοις, τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, μέσῳ τοῦ Λόγου αὐτοῦ, μετ' ἰσῆς ἐπίσης σαφηνείας μαρτυρεῖ διὰ τὸ εἶναι δυνατὸν δι' ἐκείνους οἵτινες ἐγένοντο ἤδη κλήματα τῆς ἀληθοῦς

ἀμπέλου ν' ἀποκοπῶσιν, ἐὰν δειχθῶσιν ἀπιστοι — ἐὰν ἀποτύχωσι ν' ἀποφέρωσι τοὺς δέοντας καρποὺς τοῦ Πνεύματος τῆς ἀγάπης. «Πᾶν κλήμα ἐν ἔμοι μὴ φέρον καρπὸν, [ὁ Πατήρ] αἶρει αὐτό, καὶ πᾶν τὸ καρπὸν φέρον καθαίρει αὐτό, ἵνα καρπὸν πλείονα φέρῃ». Οὕτω λοιπὸν μαρτυρεῖ εἰς ἡμᾶς τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Λόγου Αὐτοῦ, περὶ τοῦ κανόνος τῆς πολιτείας τοῦ Οὐρανίου ἡμῶν Πατρός πρὸς τοὺς υἱοὺς Αὐτοῦ, — ὅστις κανὼν εἶναι παιδεῖται, ἐκκάθαρσις, ἀφαίρεσις τῆς σκωρίας, καλλιέργεια δὲ καὶ ἀνάπτυξις τῶν καρποφόρων αὐτῶν ιδιοτήτων Συνεπῶς, τὸ νὰ ἔχωμεν τὴν τοιαύτην πεῖραν, τὰς τοιαύτας ιδιότητας, ἀφοῦ ἐταυτίσαμεν ἑαυτοὺς πρὸς τὴν «Ἀμπελον», εἶναι ταῦτόν πρὸς τὸ νὰ ἔχωμεν τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πνεύματος ὅτι ἐμμένομεν ἐν τῇ «Ἀμπέλῳ», καὶ ἀναγνωρίζομεθα εἰσέτι ὡς κλήματα ταύτης — ὅτι εἴμεθα εἰσέτι ὑπὸ τὴν μέριμναν καὶ διαπαιδαγώγησιν τοῦ Κυρίου Τὸναντίον δὲ, ἐὰν τις στερῇται τῶν τοιούτων παιδείων, καθαρισμοῦ κλπ., ἀφοῦ συνεισέτισεν ἑαυτὸν πρὸς τὴν ἄμπελον, ὁ τοιοῦτος στερῇται «τῆς μαρτυρίας τοῦ Πνεύματος», καὶ ἐπομένως ἔχει λόγους ν' ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς ἀποδοχῆς αὐτοῦ παρὰ Κυρίου. — Ἐβρ. ιβ'. 7.

Ἐὰν εἴμεθα τέλειοι, ἀπολύτως τέλειοι, καὶ ἀπεδεικνύομεθα τοιοῦτοι διὰ δοκιμασιῶν, τὸ ζήτημα τότε ἤθελε διαφέρει ὁ Θεὸς ἤθελεν ἀγαπᾶ ἡμᾶς διὰ τὴν τελειότητα ἡμῶν καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν ἁρμονίαν ἡμῶν αἱ παιδεῖται τότε, καὶ πικραὶ πεῖραι καὶ δοκιμασίαι, ἤθελον εἶσθαι σημεῖα τῆς δυσμενείας αὐτοῦ καθ' ἡμῶν. Ἀλλὰ πάντες γνωρίζομεν ἤδη ὅτι εἴμεθα ἀτελεῖς, ὅτι ὑπολειπόμεθα τοῦ θείου κανόνος, καὶ ὅτι αἱ νέαι ἡμῶν καρδίαι, ἡ νέα ἡμῶν θέλησις, ὁ ἀνακεκαινισμένος νοῦς ἢ πνεῦμα ἡμῶν καὶ μόνον εἶναι εὐπρόσδεκτα παρὰ τῷ Θεῷ, — καὶ τοῦτο δυνάμει τῆς ἀξίας τοῦ Χριστοῦ καὶ ὑπὸ ἔννοιαν δοκιμότητος, πρὸς δοκιμασίαν, ἀνάπτυξιν καὶ τελικὴν ἡμῶν τελειοποίησιν. Μόνον καθ' ὅσον μανθάνομεν νὰ ἐκτιμῶμεν τὰς θείας τελειότητας καὶ τὰς ἡμετέρας ἐλλείψεις, κατὰ τοσοῦτον θὰ δυνάμεθα νὰ ἐκτιμῶμεν τὰ πολὺ καὶ σπουδαῖα μαθήματα τὰ ὅποια δέον νὰ μάθωμεν, καὶ

τὴν ἀνάγκην τῶν δοκιμασιῶν, τὰς ὁποίας καλούμεθα νὰ ὑποστώμεν ὅπως ἀναπτύξωμεν ἐν ἡμῖν τὴν θεϊαν ὁμοιότητα.

Αἱ Γραφαὶ γνωρίζουσιν ἡμῖν ὅτι ὁ Οὐράνιος ἡμῶν Πατὴρ παρασκευάζει ἑνδοξον Πνευματικὸν Ναόν, ἐν τῷ ὁποίῳ καὶ διὰ τοῦ ὁποίου ἡ ἀνθρωπότης μέλλει νὰ ἔχῃ τὸ προνόμιον ὅπως προσέλθῃ εἰς καταλλαγὴν εἰς συμφιλίωσιν μετ' αὐτοῦ. Ἐν ταῖς Γραφαῖς δ' αὐταῖς διαβλέπομεν τὸ ἰδεῶδες τοῦ Μεγάλου Ἀρχιτέκτονος καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν ναὸν τοῦτον, — ὅτι τὸ ἰδανικὸν τοῦ ὄλου ἀναπαρεστάθῃ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ πρωτίστου «ἀκρογωνιαίου λίθου,» τοῦ «κορυφαίου λίθου,» τοῦ τεθειμένου «ἐν Οὐρανοῖς». Δυνάμεθα δὲ νὰ ἰδῶμεν κάλλιον ἐν αὐτῷ τὸ ἀπαιτεῖται παρὰ πάντων ἐκείνων οἵτινες μέλλουσι νὰ γείνωσιν εὐπρόσδεκτοι εἰς τὸν Θεὸν ὡς οἱ «ζῶντες λίθοι» τοῦ Ναοῦ τούτου — νὰ συνοικοδομηθῶσι, τοῦτέστιν, μετὰ τοῦ Χριστοῦ τῆς Κεφαλῆς, «Εἰς κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Πνεύματος» διακρίνομεν δὲ τὸ ἀκατέργαστον ἡμῶν αὐτῶν ἐκ φύσεως, καὶ τὸ δυσάρμοστον ἡμῶν πρὸς τὰς ἐξόχους καὶ πλήρης χάριτος γραμμὰς τοῦ Ναοῦ, τὰς ὑποτυπωθείσας εἰς τὸν «ἐπὶ κεφαλῆς αὐτοῦ λίθον». Εὐχερῶς δὲ δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι τοιαύτη σμίλευσις καὶ στίλβωσις εἶναι ἀπολύτως ἀπαραίτητος δι' ἡμᾶς ἐὰν μέλλωμεν νὰ κατασιῶμεν κατάλληλοι καὶ παρασκευασθῶμεν διὰ τὴν εἰς τὸν ναὸν αὐτὸν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν, διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, ποθοῦμεν νὰ λάβωμεν μέρος. Ὡς ἐκ τούτου λοιπόν, ἐκεῖνοι οἵτινες εὗρισκουσιν ὅτι δὲν λαμβάνουσι τοὺς κτύπους τῆς σφύρας καὶ τῆς σμίλης τοῦ Κυρίου, οἱ τοιοῦτοι δὲν ἔχουσι τὴν «μαρτυρίαν» ταύτην τὴν ὁποίαν τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Λόγου αὐτοῦ διακηρύττει ὅτι δέον νὰ προσγείνη εἰς ὄλους τοὺς ζῶντας λίθους τοῦ Ναοῦ Αὐτοῦ, καὶ τὴν ὁποίαν καὶ Αὐτὸς ὁ ἐπὶ κεφαλῆς γωνίας Λίθος δὲν ἀπέφυγεν. Ἐὰν ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ δὲν διαχαράσῃ ἐνώπιον ἡμῶν «στενὴν τινα ὁδὸν» μὲ διαφόρους δυσκολίας καὶ ἀτυχήματα, — ἐὰν ἀπλῶς ἀφινώμεθα νὰ βαίνωμεν ἡσυχοί, ἄνευ θλίψεων, δοκιμασιῶν, κλπ., ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δυνάμεθα νὰ γνωρίζωμεν ἀσφαλῶς ὅτι ὁ Θεὸς δὲν προσφέρεται, δὲν ἐνεργεῖ εἰς ἡμᾶς ὡς πρὸς

λίθους, οἷτινες θὰ ἀποτελέσωσι μέρος τοῦ Ναοῦ — ὡς πρὸς υἱοὺς, διότι στερούμεθα τῆς «μαρτυρίας» ταύτης τῆς ἀποδοχῆς καὶ προπαρασκευασίας ἡμῶν. Ἄμα ὡς κατανοήσωμεν διὰ τοιαύτη τυγχάνει ἡ ἡμετέρα κατάστασις, τοῦτο δέον νὰ διεγείρῃ ἡμᾶς ὅπως προσέλθωμεν εἰς τὸν Κύριον ἵνα ἐρωτήσωμεν **διατι** δὲν ἔχομεν θλίψεις καὶ στενοχωρίας, καὶ «ἐξετάσωμεν ἑαυτοὺς» ἐὰν εἰσέτι εἴμεθα ἐν τῇ πίστει, ἢ οὐχί (β'. Κορθ. ιγ'. 5) καὶ ἂν φροντίζωμεν εἰσέτι ἢ δὲν φροντίζωμεν νὰ περιπατῶμεν πιστῶς εἰς τὰ ἔχνη τοῦ Κυρίου καὶ Διδασκάλου ἡμῶν, ἐν τελείᾳ ἑαυτῶν ἀφιερῶσει εἰς τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς. Ἐὰν ὁμως ἔχωμεν τὴν «μαρτυρίαν» ταύτην τῶν σμιλεύσεων, τῶν στυλβώσεων, ἐκκαθάρσεων, παιδείων κλπ., ἃς δεχόμεθα ταύτας μεθ' ὑπομονῆς, χαρᾶς καὶ ἐκτιμήσεως, ὡς τεκμήρια καὶ ἀποδείξεις τῆς ἀγάπης τοῦ Πατρὸς ἡμῶν, οὐσιώδεις καὶ ἀπαραιτήτους πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἀφιχθῶμεν εἰς τὴν ὑψηλὴν ἡμῶν κλῆσιν, ἐν πλήρει συμφωνίᾳ πρὸς τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πνεύματος, ὅτι εἴμεθα υἱοὶ Θεοῦ, «κληρονόμοι μὲν Θεοῦ συγκληρονόμοι δὲ Χριστοῦ, εἴπερ συμπάσχωμεν ἵνα καὶ συνδοξασθῶμεν». — Ρωμ. η'. 17.

ΑΙ «ΔΙΑΙΡΕΣΕΙΣ ΔΙΑΚΟΝΙΩΝ» ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ.

«Ὁν ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει, μαστιγοῖ δὲ πάντα υἱὸν ὃν παραδέχεται. Εἰ δὲ χωρὶς ἐστε παιδείας, ἥς μέτοχοι γέγονασιν πάντες, ἄρα νόθοι καὶ οὐχ' υἱοὶ ἐστε» (Ἐβρ. ιβ'. 8). Θλίψεις καὶ στενοχωρίαι ἔρχονται ἐπὶ τοῦ κόσμου, ὡς ἐπίσης ἐπὶ τῶν ἀγίων τοῦ Κυρίου αὗται ὁμως δὲν εἶναι ἀποδείξει υἱότητος, εἰμὴ δὲ ἐκείνους καὶ μόνον οἷτινες εἰσιν ἀφιερωμένοι εἰς τὸ θέλημα καὶ τὸ ἔργον τοῦ Πατρὸς. Τὸ Πνεῦμα καὶ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ «μαρτυροῦσι» μόνον εἰς τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ. Ἀφ' ἑτέρου αἱ κλαδεύσεις, οἱ καθαρισμοὶ καὶ αἱ παιδεῖαι, δὲν εἶναι πάντοτε αἱ αὐταὶ εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Κυρίου. Ὡς δὲ διὰ τὰ ἐπίγεια τέκνα ἀπαιτεῖται διαφόρων εἰδῶν καὶ βαθμῶν διαπαιδαγώγησις, οὕτω καὶ διὰ τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ: διὰ τινὰ ἐξ αὐτῶν ἐν βλέμμα ἀποδοκιμασίας εἶναι ἀρκετόν δι' ἄλλους ἀναγκαιοῖ

εἰς λόγος ἐλέγχου, ἐνῷ ἄλλοι δέον νὰ μαστιγωθῶσι, καὶ μάλιστα κατ' ἐπανάλυνψιν. Εἰς ἐπίγειος πατὴρ χαίρει καὶ ἀγαπᾷ κυρίως τὸ τέκνον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὑπακούει καὶ ὑποτάσσεται προθύμως, καὶ διὰ τὸ ὁποῖον ὁ λόγος ἢ τὸ βλέμμα τοῦ ἐλέγχου εἶναι ἀρκετὸν ν' ἀποκόψη τὸ κακόν οὔτω δ' ἐπίσης ὁ Οὐράνιος ἡμῶν Πατὴρ διακηρύττει ὅτι ἐπιδοκιμάζει ἐκεῖνα ἐκ τῶν τέκνων του, ἅτινα «τρέμουσι τὸν λόγον Αὐτοῦ». — Ἑσα. ξστ'. 5.

Οἱ τοιοῦτοι συνεργοῦσι μετὰ τοῦ Θεοῦ πρὸς ἀνάπτυξιν τοῦ ἰδίου αὐτῶν χαρακτῆρος, παρατηροῦντες τὰς ἰδίας αὐτῶν ἑλλείψεις καὶ ζητοῦντες νὰ διορθώσωσι ταύτας, — ἀκούοντες καὶ προσέχοντες εἰς τὴν φωνὴν καὶ ὁδηγίαν τοῦ Πατρός, εἰς τὴν νοουθεσίαν αὐτοῦ καὶ τὸν μετ' ἀγάπης ἔλεγχον, καὶ ἐπιζητοῦντες πάντοτε τὸ μεῖδιόμα τῆς ἐπιδοκιμασίας αὐτοῦ : τὰ αἰσθήματα δὲ αὐτῶν περιγράφονται ὁρθῶς διὰ τῶν λόγων τοῦ ποιητοῦ: —

«Φῶς τῆς ψυχῆς μου κι' Ἥλιε
 ὦ Πατέρα μου ἀγα-ητέ,
 Δεν εἶναι νύξ, ἂν σὺ ἐγγύς,
 Τοῦ δούλου σου μὴ μακρυνθῆς».

Αὕτη εἶναι ἡ τάξις περὶ τῆς ὁποίας ὁ Απόστολος γράφει, οἵτινες κρίνουσιν ἑαυτοὺς, καὶ οἵτινες, ἐπομένως, ἔχουσιν ὀλιγωτέραν ἀνάγκην τῆς παιδείας τοῦ Κυρίου. (Α. Κορθ. ια'. 31). Τὸ ἀνήκειν δὲ εἰς τὴν τάξιν ταύτην ἀπαιτεῖ πλήρη καὶ τελείαν ἀφιέρωσιν οὔτοι δὲ εἶναι καὶ μέλλουσι νὰ εἶναι οἱ νικηταί, οἵτινες θὰ κριθῶσιν ἄξιοι τῆς συγκληρονομίας μετὰ τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου αὐτῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ Αὐτοῦ. Πρὸς τὴν εὐπειθῆ καὶ ἄγρυπνον αὐτὴν τάξιν ὁ Κύριος λέγει, «Θέλω σὲ συμβουλεύει. Ἐπὶ σὲ θέλει εἰσθαι ὁ ὀφθαλμός μου». «Διὰ τῆς συμβουλῆς σου θέλεις μὲ ὁδηγήσει, καὶ μετὰ ταῦτα θέλεις μὲ προσλάβει ἐν δόξῃ. Ἐκεῖνοι δὲ οἵτινες δύνανται νὰ ὁδηγῶνται διὰ συνεχοῦς μαστιγώσεως δὲν εἶναι ἐκ τῆς νικώσης τάξεως, καὶ δὲν θὰ κριθῶσιν ἄξιοι ν' ἀποτελέσωσι μέρος τῆς Νύμφης τοῦ Κυρίου, καὶ ἔχωσι τοιαύτην παρὰ Κυρίου μαρτυρίαν διὰ τοῦ Πνεύματος τῆς ἀληθείας.» — Ψαλμ. λβ'. 8, ογ'. 24. Παράβαλ. Ἀποκλ. ζ'. 9, 14.